

Podmaniczky Szilárd

Lebegés

Apu utálja a megszorításokat. Merthogy szerinte mindig máshol szorítják meg az embert, és ettől olyan, mintha nem is fájna. Pedig ha egy embert megszorítanak, akkor mindig ugyanott szorítják meg, a nyakán, és a végén nem kap vért az agya.

A mi családunk a kikapcsolódás úttörője. Másként nem lehet kibírni az életet, csak pihenéssel. És ha már az van bevezetve, hogy vasárnap nem kell dolgozni, akkor minden idegszálunkkal a pihenésre koncentrálnak.

Anyukám annyira szereti a körmét lakkozni hétvégén, hogy a leves alól kiforralja a vizet, és végül sült zöldséget eszünk. Apu nem szidja, mert pihen, összeszedi a hét közben fölhalmozott újságokat, és beül velük a vécére. Utána órákig olyan újságszag van, hogy inkább visszatartom a pisilést. Bent ül a klotyón, és magában beszél. Amikor mondtuk neki, bevitte magával a rádiót, és üvöltette az operaénekeseket.

Énnekem elég volt, ha csöndben feküdhettem a szőnyegen, és tologattam a fotel hátuljára a matchboxot a sivatagi rally-bajnokságban. A legutóbbi futamban egy halálos gázolás volt. Az öreg bácsi át akart szaladni az autók előtt, de belehalt. Fölcsapta a gallytörő rács, átrepült a szélvédőn, és az antenna fölhasította a hasát. Nagyon gyorsan meghalt, meg már öreg is volt, ezért nem lepott meg senkit, ami történt. Vonatbalesetben sokkal többen halnak meg évente, mint a versenyeken.

Az embereket meg kell félemlíteni, különben semmire nem képesek. És ha már nagyon félnek, apukám azt mondja, bármit megcsinálnak, és ez fokozza az emberiség fejlődését.

Azok a legjobb hétvégék, amikor kimegyünk a strandra, mert annyi áldozatot szedhetek, amennyit csak akarok. Főleg szezonban. De már a május is jó. Lefekszek a kempingágyra, és képzeletben lövöldözöm lefelé az embereket. Van, akit kétszer is lelövök, az, mondjuk, nem annyira élvezetes. De ha például valakit futásban kell eltalálnom, amikor szalad a korsó sörökkel, mert égeti a talpát a beton, akkor az nagyon szórakoztató.

A szüleimet még egyszer sem lőttem le, de szerintem előbb-utóbb erre is sor kerül. Anya például kontyban hordja a haját a strandon, hogy szépen leburnuljon a háta, őt például nagyon könnyen tarkón lehetne löni.

Apunak nagy hasa van, mert puffasztja a sok kenyér, amit megeszik, úgyhogy a legkézenfekvőbb, hogy így oldalról beletalálni a hasába. Lehet, hogy még meg is könnyebbülne tőle.

Az meg aztán tényleg szórakoztat, hogy amikor fölállnak a startkőre, és eltalálom a lábát.

Egyszer még régen kaptam egy kis műanyag puskát, de soha nem használtam. Ha puska van a kézben, akkor mindenki tudja, hogy lövöldözöl, de puska nélkül nem derül ki. Puska nélkül azt lősz le, akit akarsz.

Néha szoktam nézni, amikor szétbontja anyu a csirkét. Általában a piacon veszi levágva, mert nincs annyi ideje, hogy a torka elvágásával foglalkozzon, de azért a belezés már megy neki. Bár legújabban meg belezettet vesz, és külön kis zacskóban kapja a májat meg a szívet, a kakasnál a tökét. Pedig szépen tudott belezni. Fölhasította a gyomrát, belenyúlt a hasába, és egyben kicuppantotta. A lábait is ügyesen szokta kicsavarni, egy mozdulat neki, és kész. Bár amikor szól a rádió, nem hallom, hogy recsegne a combjában az a sok szalag. Amikor nagyon bámulom, a kezével húz az arcomra egy vércsikot, és azt mondja, eredjek a fürdőszobába lemosni.

A múltkor azt hallottam, hogy ha meghal az ember, visszatér az anyukájába, és pontosan ugyanazt látja, mint amikor megszületett, csak visszafelé. Amikor megszülettem, állítólag nagyon sokáig nem sírtam, mert annyira jó kisgyerek voltam. Csupa vér volt a kezem meg a lábam, és csak néztem az orvosra, hogy akkor most mi van. Aztán kiderült, hogy anyu lányt szeretett volna, apu meg fiút, végül apunak lett igaza.

Anyu nem akarta lenyíratni a hajamat, hogy legalább addig hadd élvezze, hogy kislány vagyok, amíg nem leszek teljesen fiú. Anyu túlórázott, apu meg álmomban levágta a hajamat. Közben fölébredtem, mert apu hasra fordított, hogy hátul is hozzáférjen a hajhoz, és így bele volt nyomódva az arcom a párnába. Arra ébredtem, hogy nem kapok levegőt, és valami csattog a fejem fölött. Szerencsére olyan kevés hajam volt, hogy akkor még életben maradtam.

Amikor anyu hazajött, akkora patáliát csapott, hogy csináljon apu még egy gyereket, de azt most már úgy, a hétszentségit, hogy lány legyen.

Anyu terhes is lett, így jártunk ki a strandra. Apu vett egy nagy napernyőt, nehogy ultraibolya sugárzást kapjon a kicsi, mert akkor tele lesz szeplővel. El is határozták, hogy Elvirának fogják hívni, Birtalan Elvira.

Anyu annyira kívánta a fagyit, hogy naponta kétszer is megevett egy dobozzal, de nagy baj lett belőle, mert a fagyi mindig megolvadt, mire odaért, mert apu a nőket nézegette, anyu szerint a szíve helyén is a farka van. Apu meg azzal érvelt, hogy nem nézheti folyton a földet, mert akkor nekimegy valaminek. Különbben is az, hogy ránéz egy nőre, nem jelent semmit. Anyu szerint az a baj, hogy apu nem látja magát ilyenkor, különben ő is megtudná, hogy szokott bámulni a nőkre. Még a szája is kinyílik. Apu szerint viszont az a normális, ha az ember megnézi a szépet. Milyen férfi is lenne, ha nem nézné meg a szép nőket. És ez csak jót jelent, mert akkor anyát is szépek tartja, különben nem vette volna el. Anya úgy elkezdett sírni, hogy majdnem megindult a szülés, de aztán valahogy visszatartotta, ami apu szerint csak hiszti. Még két hónap van hátra, és a szülőcsatorna sincs ilyenkor rendesen fölkészülve.

Aztán, hogy anyunak legyen ideje megnyugodni, apu elvitt fürdeni. Föltehettem a bűvárszemüveget, és a víz alatt addig lövöldözhettem az embereket, amed-

dig levegővel bírtam. A víz alatt egyébként teljesen máshogy lehet lógni, mert nincs olyan nagy lehetőség menekülni, mint a fák között.

Egyébként apu tényleg a nőket nézte, most jól meg tudtam figyelni. Kapaszkodott a medence szélébe, és egyszerre mosolygott minden nőre. Azt nem mondom, hogy kacintott, inkább csak hunyorgott a nap miatt. De valahogy akkor éreztem először, hogy ideje lesz hasba lógni.

Előtte kétszer is lemerültem, hogy jól elképzeljem előre, mi fog történni, nehogy elhibázzam. És amikor a harmadiknál lemerültem, apa elfordult, és nem a hasát találtam el, hanem szétlőttem a gerincét. Azt mondta, elmegy meginni egy sört, majd mindjárt visszajön, addig lebegjek.

Én meg lebegtem. Lebuktam a víz alá, hogy megnézzem azt a fekete rácsot a medence alján. De most valahogy nem volt ott. Belenéztem a lyukba, hogy mi lehet belül. Föl akartam jönni levegőért, de valami megfogott és magával rántott a lyuk felé. Éreztem, hogy hamarosan megfulladok, és eszembe jutott, hogy nemsokára visszafelé megyek az anyuba, a testvérem felé. Háttha még a végén én tudom meg először, hogy fiú lesz-e vagy kislány.